- Да.Наистина ти си Бич Божи - Божи пратени,Атила...А ние,християните, ще бъдем лявата ръка на Бога...Прав си.Още отоп враз Ванската стена дадиносът начесен по заповед на персийския цар Дарий: " Злото трябва да се изплеви за да не срази доброто.Лъжецът ще бъде унищожен за да живее праведникът.Който си закрива очите пред злото,той му става съучастник и е еднакво виновен!" старите истини трябва да се почитат.Защото те са вечни. Но най-великата истина казана до сега е :"Обичай ближния си като себе си и не прави другиму това,което не искаш да правят на тебе".Кралят на естоните потискаше покорените от войските му народи. Но след това неговия народ побегна от меча на победителя. Затова,сега,върви си с мир,Атила, братко. И мир ще зацарува в земите ти. Дай на хората свобода и праздник, за да ти ги кари небето в изобилие...Тава ще бъде най-голямата ти слава и ти наистина ще бъдеш Господар на Света....

Атила отново се изправи в знак на сбогуване. Думите на светия старец само бяха довършили това,което отдавна зреене в него.

- Нашият закон е жесток,но справедлив. Затова моите кливе ми ще подкиват.Защото ми вярват и светостта на моето обещание.

- А обичат ли те ?

Сам Лъв I потръпна от дързостта на въпроса си.

- Да.Обичат ме. Не се бунтуват,хвърлят се смело в битките ,които води и побеждават.Защотозвият на бъде ги води. Те знаят,че ако някой търси не тината - Бог вижда. А аз търся Истината.

Гласът на Атила бе произвучал сурово и с закана. Но пак се одързости главата на християнската църква да попита:

- Накъде водиш народите си,сине мой ?

- Един народ,един господар,един закон под небето - за всички. Тогава чак ще има мир и доволство за всички.

- Не беше ли това и целта на Рим? Той го постигна - поклати глава старецът - едно царство, един господар,един закон.

Атила се изсмя.Късо,гърлено,едва чута.

-Закони.Но те се превърнаха в закони само за знатните. Доволство - но запазено само за римските граждани,за имотните,за алчните за злато и мрамори домове...А ние се задоволяваме с малко....

Лъв хвърли бегъл поглед към Владетеля на Света. Никога не беше виждал знатен мъж по-скромно облечен.Само суровото величие на погледа и съдържанието на всяко движение издаваха господарския му сан. Това бе човек свикнал да бъде слушан само от един поглед. Той знаеше силата и властта си.

И папата леко потръпна.Сам се почувствува като слаба Божия творба нява дръзко влязла в клетката на моцен звир. Ала изведнъж разбра какво му е дало силата да се осмели за тази среща и Каза.

- Думите ти са верни. Но царството,което иде и което ще обедини всички хиде не е от този свят. Не е от лъковния свят на златото и мрамора,ито